

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 84.

Sjette Sessions anden Samling.

33te Møde.

Lørdagen den 15de Februar.

(Fortf.)

J. A. Hansen (fortsat): I den følgende Sæssion indkom atter et Forslag, som gik ud paa at faae Bestemmelsens Ikrafttræden udsat til 1ste April 1855; men det andet Thing, som først behandlede Udkastet, forandrede Terminen „1ste April 1855“ til „indtil videre“. Da Loven i den Stikkelse kom ind i Folkethinget, stillede jeg det Forslag at forandre Ordene „indtil videre“ til, hvad der oprindeligt var foreslaaet fra Regjeringens Side, nemlig „indtil 1ste April 1855“, og dette mit Forslag blev da vedtaget i Folkethinget med 50 Stemmer mod 24, og saaledes vedtoges da den sidste Lov om dette Forhold under 9de November 1853, der bestemte, at den bestaaende Portofrihed fremdeles skulde vedblive til 1ste April 1855. Nu have vi atter her et Forslag liggende for os, som gaaer ud paa, at denne Portofrihed skal vedblive „indtil videre“. Hvad jeg tillod mig at gjøre opmærksom paa i forrige Sæssion, skal jeg tillade mig at gjentage, nemlig: at Forskjellen imellem at vedtage denne Lov med Ordene „indtil videre“, og at indsætte, som jeg har tilladt mig at foreslaae, at Portofriheden skal vedblive indtil 1ste April 1856, er den, at, dersom man vedtager Lovforslaget med Ordene „indtil videre“, saa opgiver man fuldkommen den Bestemmelse, som er givet i Loven af 11te Marts 1851; thi, om der staaer i Loven „indtil videre“ eller ikke, er aldeles uvæsentligt og har Intet at betyde. — Naar man altsaa vedtager, at Portofriheden skal vedblive „indtil videre“, saa stilles Forholdet aldeles paa samme Maade, som det

skod, før Loven af 11te Marts 1851 udkom, der bestemte, at Portofriheden skulde bortfalde; naar man derimod vedtager Loven i den Stikkelse, som jeg har tilladt mig at foreslaae, saa staaer det til den lovgivende Magt at nægte Tilladelse til, at Portofriheden vedbliver længere end til 1ste April 1856; thi, saasnart kun een Deel af den lovgivende Magt nægter at give sit Samtykke til en Forlængelse, saa maa det, som er fastsat i Loven af 11te Marts 1851, træde i Virksomhed. I det ene Tilfælde, nemlig naar Ordene „indtil videre“ blive staaende i det forelagte Lovforslag, kan Forholdet ikke forandres uden en fuldkommen Samstemning mellem de 3 forskjellige Dele af den lovgivende Magt, hvorimod, naar mit Forslag vedtages, Portofriheden maa bortfalde, saasnart blot en enkelt af den lovgivende Magts 3 Dele vil det; der er altsaa en meget væsentlig Forskjel paa, enten man vedtager det Ene eller det Andet. Det er ved en tidligere Leilighed anført, at man ikke havde anseet det for rigtigt at fremkomme med et Lovforslag, angaaende en yderligere Ordning af dette Forhold, efter at Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 var udkommen, da dette Forhold var et af dem, der hørte ind under de fælles Sager, og altsaa maatte behandles af Fællesforsamlingen. Saavidt jeg har kunnet see af Forhandlingerne, har det ogsaa været det, som har bedøget Rigsdagen til stadigt at udsætte Gjennemførelsen af denne Sag, et Aar ad Gangen; men det forekommer mig, at, da vi dog maae haabe, at vi, inden vi samles her næste Gang, maae have en Fællesforsamling, saa at det altsaa kan forudsættes, at dette er sidste Gang, Rigsdagen behandler Sagen, saa vilde det ikke være rigtigt, om Folkerepresentationen nu gav dette Forhold af sin Haand, men at det derimod er